

ΣΤΕ 1414/2016 [Υπόχρεος ειδικής αποζημίωσης για αυθαίρετο σε αναδασωτέα έκταση]

Περίληψη

-Οι πράξεις που αφορούν την κατεδάφιση αυθαιρέτων κτισμάτων και εγκαταστάσεων σε δασικές εκτάσεις είναι, μεν, πραγματοπαγείς, αφορούν δηλαδή τα ίδια τα κτίσματα και εγκαταστάσεις, και όχι τον ιδιοκτήτη, νομέα, κάτοχο ή εργολάβο και, για το λόγο αυτό, το κύρος τους δεν επηρεάζεται από τυχόν εσφαλμένη μνεία σε αυτές ως ιδιοκτήτη, νομέα, κατόχου ή εργολάβου προσώπου που δεν έχει κάποια από τις εν λόγω ιδιότητες ή γενικά κάποιο νομικό δεσμό με τις κατασκευές ή το ακίνητο, τα πρόσωπα, όμως, τα οποία αναφέρονται ως συνδεδεμένα με την παράνομη κατασκευή σε πράξη, με την οποία διατάσσεται η κατεδάφιση οικοδομών, κτισμάτων και πάσης φύσως εγκαταστάσεων που έχουν ανεγερθεί παράνομα σε δημόσια ή ιδιωτικά δάση ή δασικές ή αναδασωτέες εκτάσεις, με έννομο συμφέρον προσβάλλουν με αίτηση ακυρώσεως τη διοικητική αυτή πράξη κατά το μέρος που μνημονεύονται σε αυτή, εφόσον ισχυρίζονται ότι δεν έχουν σχέση με την κατασκευή. Στην περίπτωση αυτή, εάν από τα στοιχεία του φακέλου δεν αποδεικνύεται ότι ο αιτών έχει μια από τις ιδιότητες, οι οποίες, κατά την έννοια των παραπάνω διατάξεων, δικαιολογούν την τήρηση της διαδικασίας έκδοσης της πράξης κατεδάφισης σε βάρος του, το δικαστήριο προβαίνει στην ακύρωση της πράξης αυτής μόνο κατά το μέρος, με το οποίο μνημονεύεται ο αιτών ως αποδέκτης της και απορρίπτει ως προβαλλόμενους άνευ εννόμου συμφέροντος τυχόν άλλους λόγους ακυρώσεως, οι οποίοι αναφέρονται στην κατά τα λοιπά νομιμότητα της πράξης κατεδάφισης. Σε διαφορετική περίπτωση, εάν απορριφθεί ο σχετικός λόγος, εξετάζονται οι λοιποί λόγοι ακυρώσεως.

-Νομίμως εν προκειμένω εξετάσθηκε από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο η ύπαρξη νομικού δεσμού της αναιρεσίβλητης με το αυθαίτερο κτίσμα, ο δε λόγος αναιρέσεως με τον οποίο προβάλλεται ότι ο σχετικός λόγος της προσφυγής έπρεπε να είχε απορριφθεί ως απαράδεκτος, διότι μπορούσε να προταθεί μόνο στη δίκη επί της αιτήσεως ακυρώσεως κατά της πράξης κατεδάφισης του αυθαιρέτου, πρέπει να απορριφθεί.

-Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση αιτιολογείται πλημμελώς, διότι, αν και μνημονεύει την αναιρεσίβλητη ως φερόμενο κατασκευαστή του αυθαιρέτου, κρίνει ότι δεν συντρέχει στο πρόσωπό της η ιδιότητα του κατόχου και, συναφώς, του υποχρέου καταβολής ειδικής αποζημίωσης, χωρίς να εξετάζει αν η αναιρεσίβλητη προέβη σε διακατοχικές πράξεις που κατέτειναν στην ανέγερση του κτίσματος ή σε οποιαδήποτε προπαρασκευαστική της ανέγερσης εργασία.

Πρόεδρος: Αγγ. Θεοφιλοπούλου

Εισηγητής: *Μ. Τριπολιτσιώτη*

Βασικές σκέψεις

1. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση, για την άσκηση της οποίας δεν απαιτείται κατά το νόμο η καταβολή παραβόλου, ζητείται η αναίρεση της 9.101/2008 απόφασης του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών. Με την απόφαση αυτή έγινε δεκτή προσφυγή της αναιρεσίβλητης κατά του 3549/18.4.2003 πρωτοκόλλου επιβολής ειδικής αποζημίωσης του Δασάρχη Πεντέλης, με το οποίο επιβλήθηκε σε αυτήν ειδική αποζημίωση, ύψους 315.571,20 ευρώ, για τη διατήρηση αυθαίρετου κτίσματος σε δασική αναδασωτέα έκταση στη θέση «Περιβολάκια» της περιφέρειας του Δήμου Ραφήνας Αττικής για το χρονικό διάστημα από 24.3.2000 έως 18.4.2003.
2. Επειδή, κατά τα εκτιθέμενα στην προσβαλλόμενη απόφαση, το επίδικο πρωτόκολλο έχει εκδοθεί δυνάμει της διάταξης της παρ. 5 του άρθρου 114 του ν. 1892/1990 (Α' 101), όπως η παράγραφος αυτή έχει αντικατασταθεί με την παρ. 2 του άρθρου 45 του ν. 2145/1993 (Α' 88). Η εν λόγω διάταξη εντάσσεται στο σύστημα κυρώσεων και μέτρων που εισάγεται με το παραπάνω άρθρο 114, σε συνδυασμό με το άρθρο 71 του ν. 998/1979 (Α' 289) για τις αυθαίρετες κατασκευές σε δάση και δασικές εκτάσεις. Ειδικότερα, κατά την παρ. 1 του άρθρου 71 του ν. 998/1979, όπως αντικαταστάθηκε με την παρ. 1 του άρθρου 46 του ν. 2145/1993, «Εργολάβοι, υπεργολάβοι, κατασκευαστές, οι εντολείς τους και κάθε τρίτος που επιχειρεί, άνευ δικαιώματος ... την ανέγερση οποιουδήποτε κτίσματος ή κατασκευάσματος ... ή πραγματοποιεί οποιασδήποτε φύσεως εγκατάσταση εντός δάσους ή δασικής εκτάσεως, δημόσιας ή ιδιωτικής, τιμωρούνται με φυλάκιση ... και με χρηματική ποινή ...», ενώ, κατά την παρ. 2 του ίδιου άρθρου, «... Η δασική αρχή διατάσσει και, εν αρνήσει του υποχρέου, εκτελεί άνευ ετέρας διατυπώσεως την κατεδάφισιν των κτισμάτων. Εξάλλου, κατά την παρ. 1 του άρθρου 114 του ν. 1892/1990, «Απαγορεύεται η ανέγερση οικοδομών, κτισμάτων και πάσης φύσεως εγκαταστάσεων εντός δημοσίων ή ιδιωτικών δασών ή δασικών ή αναδασωτέων εκτάσεων, που καταστράφηκαν ή καταστρέφονται από πυρκαϊά ...», ενώ, κατά την παρ. 2 του ίδιου άρθρου, όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο, δηλαδή πριν να τροποποιηθεί με το άρθρο 9 παρ. 5 του ν.2880/2001 (Α' 9), «Ανεγερθείσες ή ανεγειρόμενες οικοδομές, κτίσματα και πάσης φύσεως εγκαταστάσεις στις ανωτέρω εκτάσεις κατεδαφίζονται υποχρεωτικά κατόπιν αποφάσεως του οικείου νομάρχη από την τεχνική υπηρεσία της νομαρχίας με την συνδρομή της δασικής υπηρεσίας». Περαιτέρω, κατά την παρ. 3 του ίδιου άρθρου, όπως αντικαταστάθηκε με την παρ. 1 του άρθρου 45 του ν. 2145/1993, «Η απόφαση περί κατεδαφίσεως εκδίδεται μετά από κλήτευση προ

- δύο (2) τουλάχιστον εργασίμων ημερών, του φερομένου ως κυρίου ή νομέα ή κατόχου ή του εργολάβου της οικοδομής, του κτίσματος ή της εγκαταστάσεως. Η κλήτευση αυτή ενεργείται κατά τις διατάξεις του Κώδικα Φορολογικής Δικονομίας. Αν τα παραπάνω πρόσωπα είναι άγνωστα ή άγνωστης διαμονής, η κλήση τοιχοκολλάται στην είσοδο του κτίσματος. Κατά της αποφάσεως του νομάρχη περί κατεδαφίσεως επιτρέπεται προσφυγή ενώπιον του προέδρου του διοικητικού πρωτοδικείου της τοποθεσίας του ακινήτου, ... Η προσφυγή συζητείται υποχρεωτικά εντός εξήντα (60) ημερών από την κατάθεσή της και η οριστική απόφαση εκδίδεται εντός δεκαπέντε (15) ημερών από τη συζήτηση και σε κάθε περίπτωση εντός εβδομήντα πέντε (75) ημερών από την κατάθεση της προσφυγής. Η απόφαση κοινοποιείται με επιμέλεια της γραμματείας του δικαστηρίου εντός δέκα (10) ημερών από τη δημοσίευσή της στους διαδίκους, στον οικείο δασάρχη και στον Υπουργό Οικονομικών, εφαρμοζομένου αναλόγως και για την κοινοποίηση αυτήν του πρώτου εδαφίου της παρούσας παραγράφου. Οι επί της ... προσφυγής αποφάσεις δεν υπόκεινται σε ένδικα μέσα ...», ενώ, κατά την παρ. 6 του ίδιου άρθρου, «Οι προηγούμενες παράγραφοι 2 έως και 5 εφαρμόζονται αναλόγως και για περιπτώσεις κατεδάφισης κτιρίων ή εγκαταστάσεων, που προβλέπονται στην παρ. 2 του άρθρου 71 του ν. 998/1979». Τέλος, κατά την παρ. 5 του ανωτέρω άρθρου, όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο, δηλαδή πριν το τρίτο της εδάφιο αντικατασταθεί με το άρθρο 19 παρ. 8 του ν. 3208/2003 (Α 303), «Από της κλητεύσεως και μέχρι την κατεδάφιση ο κύριος, ο νομέας ή ο κάτοχος υποχρεούνται, εις ολόκληρον έκαστος, στην καταβολή ειδικής αποζημιώσεως που επιβάλλεται με πρωτόκολλα του οικείου δασάρχη, από τα οποία το πρώτο εκδίδεται και κοινοποιείται εφαρμοζομένης αναλόγως και της παραγράφου 3 του παρόντος άρθρου, εντός δέκα (10) ημερών από την κοινοποίηση στο δασάρχη της δικαστικής αποφάσεως της παραγράφου 3. Της υποχρεώσεως αυτής απαλλάσσονται οι παραπάνω, προκειμένου περί οικοδομών, κτισμάτων ή εγκαταστάσεων εντός των δημόσιων δασών ή εκτάσεων της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου, εφόσον αυτά παραδοθούν οικειοθελώς στο Δημόσιο προς κατεδάφιση με τη σύνταξη από το δασάρχη πρωτοκόλλου παραδόσεως και παραλαβής. Κατά των πρωτοκόλλων επιβολής αποζημιώσεως, τα οποία εκδίδονται ανά τρίμηνο μέχρι την κατεδάφιση ή την ως άνω οικειοθελή παράδοση, χωρεί προσφυγή εντός πέντε (5) ημερών από την κοινοποίησή τους, ενώπιον του μονομελούς διοικητικού πρωτοδικείου της τοποθεσίας του ακινήτου. Είναι απαράδεκτοι οι λόγοι προσφυγής κατά το μέρος που καλύπτονται από την απόφαση επί της προσφυγής κατά της πράξεως του νομάρχη περί κατεδαφίσεως, ως και εκείνοι που δεν αποδεικνύονται αμέσως...».
3. Επειδή, όπως έχει κριθεί, κατά την έννοια των παραπάνω διατάξεων, οι οποίες προβλέπουν σε βάρος των υπαιτίων της ανέγερσης αυθαιρέτων κατασκευών εντός δασών ή δασικών ή αναδασωτέων εκτάσεων δυσμενείς συνέπειες, οι

πράξεις που αφορούν την κατεδάφιση αυθαιρέτων κτισμάτων και εγκαταστάσεων σε δασικές εκτάσεις είναι, μεν, πραγματοπαγείς, αφορούν δηλαδή τα ίδια τα κτίσματα και εγκαταστάσεις, και όχι τον ιδιοκτήτη, νομέα, κάτοχο ή εργολάβο και, για το λόγο αυτό, το κύρος τους δεν επηρεάζεται από τυχόν εσφαλμένη μνεία σε αυτές ως ιδιοκτήτη, νομέα, κατόχου ή εργολάβου προσώπου που δεν έχει κάποια από τις εν λόγω ιδιότητες ή γενικά κάποιο νομικό δεσμό με τις κατασκευές ή το ακίνητο, τα πρόσωπα, όμως, τα οποία αναφέρονται ως συνδεόμενα με την παράνομη κατασκευή σε πράξη, με την οποία διατάσσεται η κατεδάφιση οικοδομών, κτισμάτων και πάσης φύσεως εγκαταστάσεων που έχουν ανεγερθεί παράνομα σε δημόσια ή ιδιωτικά δάση ή δασικές ή αναδασωτέες εκτάσεις, με έννομο συμφέρον προσβάλλουν με αίτηση ακυρώσεως τη διοικητική αυτή πράξη κατά το μέρος που μνημονεύονται σε αυτή, εφόσον ισχυρίζονται ότι δεν έχουν σχέση με την κατασκευή. Στην περίπτωση αυτή, εάν από τα στοιχεία του φακέλου δεν αποδεικνύεται ότι ο αιτών έχει μία από τις ιδιότητες, οι οποίες, κατά την έννοια των παραπάνω διατάξεων, δικαιολογούν την τήρηση της διαδικασίας έκδοσης της πράξης κατεδάφισης σε βάρος του, το δικαστήριο προβαίνει στην ακύρωση της πράξης αυτής μόνο κατά το μέρος, με το οποίο μνημονεύεται ο αιτών ως αποδέκτης της και απορρίπτει ως προβαλλόμενους άνευ εννόμου συμφέροντος τυχόν άλλους λόγους ακυρώσεως, οι οποίοι αναφέρονται στην κατά τα λοιπά νομιμότητα της πράξης κατεδάφισης. Σε διαφορετική περίπτωση, εάν απορριφθεί ο σχετικός λόγος, εξετάζονται οι λοιποί λόγοι ακυρώσεως (βλ. ΣτΕ 2264, 3351/2014 σκ. 6, 4886/2013 σκ. 3, 3421, 3422/2011, πρβλ. ΣτΕ 3966/2008, 3791/2007 7μ.).

4. Επειδή, περαιτέρω, κατά την έννοια της παραγράφου 5 του άρθρου 114 του ν. 1892/1990 (ΦΕΚ Α΄ 101), όπως αυτή ίσχυε εν προκειμένω, η υποχρέωση καταβολής ειδικής αποζημίωσης για την διατήρηση αυθαιρέτων κατασκευών σε δάση ή δασικές ή αναδασωτέες εκτάσεις συντρέχει εις ολόκληρο για καθέναν από τους υπόχρεους κύριο, νομέα, κάτοχο ή εργολάβο των κατασκευών αυτών, ως κάτοχος δε νοείται οποιοσδήποτε προβαίνει σε διακατοχικές πράξεις οι οποίες κατατείνουν όχι μόνο στην ανέγερση των αυθαιρέτων κατασκευών αλλά και σε οποιαδήποτε σχετική προπαρασκευαστική εργασία (πρβλ. ΣτΕ 4886/2013). Συνεπώς, νομίμως εκδίδεται σε βάρος αυτού το σχετικό πρωτόκολλο ειδικής αποζημίωσης.
5. Επειδή, όπως έγινε δεκτό με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, με την 1860/27.12.1994 πράξη του Νομάρχη Ανατολικής Αττικής διατάχθηκε η κατεδάφιση διώροφου κτίσματος, διαστάσεων 15,5 × 15,5, το οποίο φέρεται ότι κατασκεύασε αυθαιρέτως η αναιρεσίβλητη σε δημόσια δασική αναδασωτέα έκταση, εμβαδού 1.575 τ.μ., στη θέση «Περιβολάκια» της περιφέρειας του Δήμου Ραφήνας Αττικής. Με την 8341/14.1.1994 πρόσκληση του Δασάρχη Πεντέλης, η οποία κοινοποιήθηκε στην αναιρεσίβλητη στις 31.3.1994, αυτή κλήθηκε να κατεδαφίσει την αυθαίρετη κατασκευή. Προσφυγή

- (αίτηση ακυρώσεως) κατά της πράξης κατεδάφισης, η οποία ασκήθηκε ενώπιον του Προέδρου του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών από το σύζυγο της αναιρεσίβλητης, ως κύριο του ακινήτου στο οποίο ανεγέρθηκε το αυθαίρετο κτίσμα, απορρίφθηκε με την 350/1997 απόφαση του δικαστηρίου αυτού, με την αιτιολογία ότι από τα στοιχεία της υπόθεσης προέκυπτε ο δασικός χαρακτήρας της επίδικης έκτασης. Στην συνέχεια, με το 3549/18.4.2003 πρωτόκολλο επιβολής ειδικής αποζημίωσης του Δασάρχη Πεντέλης επιβλήθηκε στην αναιρεσίβλητη ειδική αποζημίωση, ύψους 315.571,20 ευρώ (480 τ.μ. × 0,587 × 1.120 ημέρες) λόγω διατήρησης του αυθαίρετου κτίσματος στην παραπάνω δασική αναδασωτέα έκταση, κατά το χρονικό διάστημα από 24.3.2000 έως 18.4.2003. Προσφυγή της αναιρεσίβλητης κατά του πρωτοκόλλου έγινε δεκτή με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση. Το Διοικητικό Πρωτοδικείο έκρινε, κατ' αποδοχή σχετικού λόγου της προσφυγής, ότι το πρωτόκολλο μη νομίμως εκδόθηκε εις βάρος της αναιρεσίβλητης, διότι αυτή δεν είναι κυρία της έκτασης στην οποία κατασκευάσθηκε το αυθαίρετο, δεδομένου ότι ως κύριος της εν λόγω έκτασης, βάσει προσκομιζόμενου συμβολαίου, φέρεται ο σύζυγός της, περαιτέρω δε διότι από κανένα στοιχείο του φακέλου δεν προκύπτει ότι, κατά τον κρίσιμο χρόνο διατήρησης του αυθαίρετου, η αναιρεσίβλητη ήταν νομέας ή κάτοχος αυτού, δηλαδή ασκούσε φυσική εξουσία με διάνοια κυρίου στο ακίνητο.
6. Επειδή, εξ άλλου, όπως γίνεται δεκτό από τη νομολογία του Δικαστηρίου, κατά την έννοια της διάταξης του τετάρτου εδαφίου της παραγράφου 5 του άρθρου 114 του ν. 1892/1990, το δικαστήριο της προσφυγής κατά πρωτοκόλλου επιβολής ειδικής αποζημίωσης δεν επιτρέπεται να εξετάσει πλημμέλειες της πράξης κατεδάφισης, οι οποίες εξετάσθηκαν από το δικαστήριο που επελήφθη αιτήσεως ακυρώσεως κατά της πράξης κατεδάφισης ή θα μπορούσαν να αποτελέσουν αντικείμενο παραδεκτός προβαλλομένου λόγου ακυρώσεως κατά της πράξης αυτής (βλ. ΣτΕ 4922/2014 7μ. σκ. 8, 3109/2014 σκ. 9, 393/2014 σκ. 6, 3835/2013 σκ. 5, 827/2013 σκ. 3, 5496, 5497/2012, 3421, 3422/2011 κ.α.). Ωστόσο, σύμφωνα με παλαιότερη νομολογία, η οποία υφίστατο κατά το χρόνο έκδοσης τόσο της 350/1997 απόφασης του Προέδρου του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία απορρίφθηκε αίτηση ακυρώσεως του συζύγου της αναιρεσίβλητης κατά της πράξης κατεδάφισης του αυθαίρετου, όσο και της 278/1996 απόφασης του ίδιου δικαστηρίου, με την οποία, κατά τα προβαλλόμενα από την αναιρεσίβλητη, απορρίφθηκε αίτηση ακυρώσεως της ίδιας κατά της εν λόγω πράξης, η έλλειψη της ιδιότητας του κυρίου, νομέα, κατόχου ή εργολάβου στο μνημονευόμενο στην πράξη κατεδάφισης πρόσωπο δεν επηρέαζε το κύρος της πράξης κατεδάφισης ούτε εν μέρει, λόγω του πραγματοπαγούς χαρακτήρα της πράξης αυτής (πρβλ. ΣτΕ 2283/2004, 4/1993 κ.α.). Ενόψει τούτων, νομίμως εν προκειμένω εξετάσθηκε από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο η ύπαρξη νομικού δεσμού της αναιρεσίβλητης με το αυθαίρετο

- κτίσμα, ο δε λόγος αναιρέσεως με τον οποίο προβάλλεται ότι ο σχετικός λόγος της προσφυγής έπρεπε να είχε απορριφθεί ως απαράδεκτος, διότι μπορούσε να προταθεί μόνο στη δίκη επί της αιτήσεως ακυρώσεως κατά της πράξης κατεδάφισης του αυθαίρετου, πρέπει να απορριφθεί (πρβλ. ΣτΕ 3422/2011 σκ. 6, 3421/2011 σκ. 5).
7. Επειδή, σύμφωνα με όσα αναπτύχθηκαν στη σκέψη 4, το πρωτόκολλο ειδικής αποζημίωσης νομίμως εκδίδεται εις βάρος οποιουδήποτε επιχειρεί διακατοχικές πράξεις που κατατείνουν στην ανέγερση αυθαίρετου κτίσματος ή σε οποιαδήποτε σχετική προπαρασκευαστική εργασία. Εν προκειμένω, στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση αναφέρεται μεν ότι η αναιρεσίβλητη φέρεται ότι κατασκεύασε το αυθαίρετο διώροφο κτίσμα, γίνεται όμως στη συνέχεια δεκτό ότι μη νομίμως εκδόθηκε εις βάρος της το επίμαχο πρωτόκολλο, για το λόγο ότι δεν είναι κυρία της έκτασης, ούτε προκύπτει ότι είναι νομέας ή κάτοχος του ακινήτου, δηλαδή ότι ασκούσε φυσική εξουσία με διάνοια κυρίου στο ακίνητο. Με τα δεδομένα αυτά η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση αιτιολογείται πλημμελώς, διότι, αν και μνημονεύει την αναιρεσίβλητη ως φερόμενο κατασκευαστή του αυθαίρετου, κρίνει ότι δεν συντρέχει στο πρόσωπό της η ιδιότητα του κατόχου και, συναφώς, του υποχρέου καταβολής ειδικής αποζημίωσης, χωρίς να εξετάζει αν η αναιρεσίβλητη προέβη σε διακατοχικές πράξεις που κατέτειναν στην ανέγερση του κτίσματος ή σε οποιαδήποτε προπαρασκευαστική της ανέγερσης εργασία. Για το λόγο αυτό, βασίμως προβαλλόμενο από το αναιρεσείον Δημόσιο, το οποίο, προκειμένου να τεκμηριώσει τον ισχυρισμό του περί συμμετοχής της αναιρεσίβλητης στην κατασκευή του αυθαίρετου, αναφέρεται στο περιεχόμενο της από 17.10.1993 έκθεσης αυτοψίας δασονόμου του Δασαρχείου Πεντέλης, η κρινόμενη αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή και να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση.
8. Επειδή, με βάση τη διάταξη της παραγράφου 3 του άρθρου 49 του ν. 3659/2008 (Α' 77), με την οποία αντικαταστάθηκε η περίπτωση η' της παραγράφου 1 του άρθρου 1 του ν. 702/1977 (Α' 268), οι διαφορές από πρωτόκολλα επιβολής ειδικής αποζημίωσης για τη διατήρηση αυθαίρετων κατασκευών σε εκτάσεις δασικού χαρακτήρα, τα οποία εκδίδονται σύμφωνα με το άρθρο 114 παρ. 5 του ν. 1892/1990, υπάγονται ήδη στην αρμοδιότητα του διοικητικού εφετείου. Δεδομένου, όμως, ότι, κατά την έννοια των διατάξεων του άρθρου 57 του π.δ. 18/1989 (Α' 8), η αναίρεση αποφάσεως διοικητικού δικαστηρίου επαναφέρει τους διαδίκους στη θέση που ευρίσκονταν πριν από την έκδοση της αποφάσεως που αναιρέθηκε, η δε ενώπιον του δικαστηρίου της παραπομπής συζήτηση της υποθέσεως δεν είναι νέα, η παρούσα υπόθεση, η οποία χρειάζεται διευκρίνιση ως προς το πραγματικό, πρέπει να παραπεμφθεί για νόμιμη κρίση στο δικαστήριο που αρμοδίως εκδίκασε την προσφυγή κατ' εφαρμογή του τότε ισχύοντος νομοθετικού καθεστώτος, δηλαδή, στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών (βλ. ΣτΕ 823/2013, 4804/2013).